

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο Γαμβέτας στην κυρία Δ... Δ...).

Παρίσι, 28 Φεβρουαρίου 1882.

Άγαπημένη μου και λατρευτή μου Μινιόν,
Στέλνω άλλη μιὰ φορά, και θα στέλνω ένóφω ζω, την καρδιά μου
όλοκληρη σε σένα... Σε σένα τη θελκτική και χαριτωμένη σύντροφo
τών στενοχωρημένων μου στιγμών, και σου ύπόσχομαι να σου την ά-
φήσω για πάντα δική σου...

Καμιά απόλυτως άλλη φιλοδοξία δεν με κυριέψε τόσο πολύ, όσο
με κυριέψε τώρα τελευταία ή φιλοδοξία να σε κάνω εύτυχιωμένη...
Μοναδικό μου πόθο έχω τώρα να βλέπω τα γλυκά σου χείλη ν' άνθι-
ζουν από αιώνιο χαμόγελο εύτυχίας... Διψώ να βλέπω πάντα τα μά-
τια σου να λάμπουν από άστειρευτη κ' αδόκητη χαρά... Και θέλω
άκόμα ή εύθυμία να στήση τόν εύεργετικό της θρόνο, ασάλευτο και
παντοτεινό, στην άσπρη και άγνή ψυχή σου...

Αισθάνομαι πως θα τις κατορθώσω γρήγορα αυτές μου τις φιλο-
δοξίες... Νοιώθω την προσπάθειά μου να γίνει σε καλό δρόμο, και εί-
μαι βέβαιος ότι ή τρυφερότης μου και ή βαθειά μου για σένα αγάπη
θα καταφέρουν επί τέλους να μαλακώσουν την άμειλικτη και σκληρή
σου μοίρα, ή όποια τώρα τελευταία σε ποτίζει διαρκώς με βάσανα και
συμφορές πικρές και άτελείωτες...

Θά εινε ο μεγαλύτερος θρήνημος της ζωής μου αυτό το πράγμα...
Και θα νοιώσω τέτοια εύθυμία και χαρά και άνακούφισι, όση δεν έν-
νοιωσα ποτέ μου ως τώρα... Όχιτε κ' όταν ακόμη
χτύπαγα νικηφόρος τούς πιο άσπονδους πολιτικούς
έχθρους μου...

Πιστέψέ με, εύγενική μου φίλη... Θα κάνω τ'ά-
δινάτα δυνατά για να σε λυτρώσω απ' τα νύχια της
σκληρής σου μοίρας, κ' αν λίγο με βοηθήσεις, με το
γλυκό χαμόγελό σου και με την άφοσίωσή σου, είμαι
βέβαιος πως θα νικήσωμε... Είμαι βέβαιος πως θα
φανεύω δυνατώτερος από αυτή, τη γεμάτη φθόνο και
μίσος μοίρα σου...

Πιστέψέ με, άγαπημένη και λατρευτή Μινιόν
μου... Πιστέψέ με, χρυσή μου, και ξεχωριστή απ'
όλες τις άλλες καλή μου... Σου ύπόσχομαι πως πο-
λύ γρήγορα θα νοιώσωμε κ' οι δύο μας τη χαραυγή
την ποθητή μιὰς καινούργιας και σταθερής στο μέ-
λλον εύτυχίας... Και σου ύπόσχομαι επίσης πως θα
την εξασφαλίσουμε παντοτεινά δική μας, νικώντας
τά πολλά εμπόδια και παραμερίζοντας τά πάμπολλα άγ-
κάθια που στρώθηκαν καθόλου στο δρόμο μας...
Πιστέψέ με και βάσιου σε μένα, για το καλό και
τών δύο μας...

Σ' άρπινω τώρα, γιατί με περιμένει ο καυμένος ο
Ρενάν για φαγητό... Με προσκάλεσε επανειλημμέ-
ως να δείπνησωμε μαζί, φοβερίζοντάς με πως αν δεν πάω και τού-
τη τη φορά, δεν θα ξαναπατήση σπίτι μου ποτέ του...

Μά μην άνησυχείς, καλή μου... Όθασι στη σκέψη μου ακατάπαυ-
στα, κ' όλο για σένα θα μιλούμε... Σε εκτιμάει άφάνταστα ο Ρενάν,
αυτός ο καλός μου φίλος, κ' έτσι, όσο θα βρίσκουμαι μαζί του, θα
φέρνω επίτηδες τη συζητήσή μας όλόγωνα στη λατρευτή μου υπαρχή
σου... Όποτε, καθώς βλέπεις, θάμαι χαρισμένα απ' την απόστασι
τά σώματά μας — όπως συμβαίνει δυστυχώς συχνά — μά θάμαι άντα-
νωμένες ή ψυχές μας, όπως, εύτυχώς, συμβαίνει πάντοτε...

Κι' όταν κατόπι, μεσούνχα επάνω-κάτω, ξαναδρθώ μονάχος στο
εργασίo άπαρτεμάν μου της όδου Σαιν-Διδιέ, τότε ή μοναξιά μου θα με
κρατήσει άγρυπνον ως το μεσημέρι της άλλης μέρας, που θα σε σφι-
ξω στη διπρασμένη για σένα άγκαλιά μου...

Όρεθονάρ ως αδίο, γλυκειά μου... Θα κανονίσω έτσι τις δου-
λειές μου, ώστε να μείνη στη διάθεσή μου ο άπαράτητος καιρός να
πεταχτούμε αδριο το απόγευμα στη φωλιάς μας του Βιλ-ντ' Άδραί...
Ξαναγεννιέμαι εκεί πέρα και ή εύτυχία μου γίνεται ακόμη πιο μεγάλη,
γιατί νοιώθω στα φρονιάν σου μάτια πως κ' εσύ δοκιμάζεις μιὰ εύ-
χαριστήρι ξεχωριστή, σάν βρίσκεσαι στο πλάι μου, στο άπόμερο και
μυστικό απ' όλους καταφύγιο της αγάπης μας...

Όρεθονάρ, κουνκλίτσα μου... Φιλώ πρώτα τά γλυκά και οδωλά
σου χείλη, κ' έπειτα τά μικροδύλικα, χρυσά και χαριτωμένα σου πα-
σομακία...
ΓΑΜΒΕΤΑΣ

Σ η μ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: Η επιστολή αυτή του μεγάλου πολιτικού της
Γαλλίας βρίσκεται στο θαυμάσιο κ' ένδιαφέρον έργο του Φρανσίς Λάρ, το ο-
ποίο έπιγράφεται: «Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΒΕΤΑΣ».

(Η δεσποινίς ντε Δεσπινάς, στον κύριο ντε Γκιμπέρ).

Κυριακή βράδυ, 10 ή ώρα, της 13 Νοεμβρίου 1774.

Φίλε μου και καλέ μου,
Άχ!... Πόσο κακό μου κάνεις!... Τι φοβερή κατάρα και για
σένα και για μένα έχει κατανήσει το άδάμαστο και τόσο τρυφερό αλ-
σθημά μου άπέναντί σου!... Εινε τόσο τυραννική και για τούς δύο
μας ή αγάπη μου αυτή, ώστε με το δικήo σου μου λές συχνά: «Η ά-
γάπη σου, καλή μου, αντί να με κάνει εύτυχιωμένο, με κάνει τόν πιο
δυστυχιωμένο άνθρωπο του κόσμου...»

Έχεις δικήo, άγαπημένη μου... Είσαι τόσο άξιαγάπητος και τό-
σες χάρες σε στολίζουν, ώστε δεν παύουν να στενάζουν γύρω σου ό-
λες ή άμορφες κυρίες τών άνακτόρων... Είσαι ο στόχος τών λαγα-
μένων τους βλεμμάτων, κ' ο πόθος τους για σένα ζωγραφίζεται όλο-
φάνερος στα θελκτικά τους πρόσωπα...

Έπρός τί λοιπόν — θα σκέπτεσαι δίχως άλλο — να φαρμακώνω-
μαι με τη γκριναίρική της ζήλεια;... Προς τί να βασανίζουμαι κον-
τά της και να με τρώη σιγά-σιγά ή τυραννική αυτή αγάπη της, ενώ
διόγωνα μου βρίσκονται τόσες και τόσες γοητευτικές σειρήνες, πρό-
θυμες να μ' άγαπήσουν, άρκει λιγάκι να το θελήσω;...

Κι' έχεις δικήo, καλέ μου και άγαπημένε... Κι' ο έγωισμός σου
αυτός εινε δικαιολογημένος — γιατί είσαι άκατανίκητα γοητευτικός —
και το παρατόνο σου αυτό εινε επίσης δικαιολογημένο, γιατί κατάν-
θησα, με τη ζήλεια μου, σωστή πληγή για σένα...

Τί να κάνω;... Πεθαίνω διαρκώς — ως πέθαι-
να μονοστιγμής τουλάχιστον — απ' την άνησυχία
μου για τούς φριχτούς κινδύνους που τριγυρίζουν τη
βαθειά και άσυνήθιστη αγάπη μου για σένα... Δεν
παραιοποιώμαι έν τούτοις καθόλου για την αγάπη
μου αυτή, στην όποια χροστώ τις πιο εύτυχιωμένες
δύρες της ζωής μου...

Μά τάχο βάλε, όπως πάντα άλλωστε, με τά
τόσα και τόσα ελαττώματά σου και με την ανιγμα-
τική πολλές φορές στάσι σου άπέναντί μου...

Τί να σου πρωτοθυμηθώ, καλέ μου;... Έχεις
τόσο άστατα μυαλά, όσο άστατες εινε κ' ή
σύλτες της καρρότσας σου!... Δεν λογαριάζεις καθό-
λου τούς κινδύνους και ή πολύτημη, ή ακριβή για μέ-
να και λατρευτή ζωή σου βρίσκειται ακατάπαυτα
κ' άσύνετα εκτεθειμένη στα νύχια του θανάτου...
Είσαι τόσο επικόλοισ, ώστε ποτέ σου δεν έδειξες
για μένα μιὰ τρυφερότητα φροντίδα, Κι' αυτά τά βάσα-
νά μου άκόμη, τά όποια έξ αιτίας σου πλημύρυσαν
την υπαρχή μου, τά παίρνετε απ' την ένοχλητική
τους για σένα όψη... Ποτέ σου δεν κατόρθωσες να
κάνης ένκεινο που σκέφτηκες κ' άποφάσισης, κ' όσο

να καλοξημερώσει, σβόνουν μονομιάς τά άμορφα σχέδια ποικανες τη
νύχτα...

Μά πήρα φόρα πάλι, καθώς βλέπω, και με το δικήo σου — επα-
ναλαμβάνω — θα με περάσης άλλη μιὰ φορά απ' το κακό κατάνη-
χο... Τί να κάνω, Θεέ μου;... Πώς να φερθώ άπέναντί σου;... Τί
άλλο να σου πώ και τί άλλο να σου γράψω;... Σάν σ' άντικρούω,
τρέχει δίχως να θέλω ή ψυχή μου στην άκρη τών χειλιών μου, κ' ε-
ταν σου γράφω πάλι, ή ίδια αυτή ψυχή μου καταστολάζει στη μύτη
της πέννας μου: Κι' έτσι, δεν σου μιλούν τα χείλη μου, μά ή ψυχή
μου... Και δεν σου γράφει ή σκέψη μου, μά μονάχα ή ψυχή μου...

Την τυραννεις λοιπόν, καλέ μου, καθώς φαίνεται όλοφάνερα, και
γι' αυτό κ' αυτή όπως της τραγουδείς χορεύει...

Γλύκανε λίγο την ψυχή μου, την ταπεινή και άμοιρη, με σταθερή
και άνυπόκριτη αγάπη, για να πάψη όλοτέτα να τονάη έτσι... Και
τότε, άντίς για λόγια πικρά και γκρινιες άτελείωτες, μά και δικαιο-
λογημένες, θ' άκούς παντοτεινά τόν θυμο τόν ούράνιο και μελωδικό
της άληθινής μου για σένα λατρείας...

Άγάπησέ με, όπως σ' άγαπάω... Λύτρωσέ με... Κάθουμαι δια-
ρκώς πάνω σ' αναμμένα κάρβουνα.

Η καρδιά μου δεν χτυπά πιά, Χορεύει τόν χορό της άγονίας και
του άπελπισμού.
Κι' όλ' αυτά έξ αιτίας σου. Έλεις, κακέ και ζευξέκη, λατρευτή
μου. Έλεις... Φτάνει πιά.

